

Prædiken til påskedag 2021. Markus 16,1-8.

Det er påske. Kristus er opstanden!

Tidligt i morges, mens det endnu var meget mørkt, hørte jeg først uglerne tude i skoven.

Ikke blot én ugle, som man hører om vinteren, men to, der svarede hinanden.

Da uglerne tav, og det stadig var mørkt, tog solsortene over med deres sang.

Efterhånden blev det et helt kor af fuglestemmer. De starter længe, før solen står op. Der er også meget, de skal nå i løbet af dagen i denne tid. Når solen er stået op.

Der er en stemning af hektisk travlhed over morgnerne i naturen i denne tid.

Påskemorgen er faktisk også først og fremmest hektisk for de 3 kvinder, der er på vej ud til Jesu grav for at salve ham med velduftende salver.

Pga. sabbattens start fredag var Jesus i al hast blevet taget ned af korset langfredag og lagt i gravhulen.

Han var ikke blevet gjort i stand, han var ikke blevet salvet med de velduftende olier, før han blev lagt i klippehulen, og det var forkert.

Derfor havde kvinderne travlt, da de hastede ud til graven- meget tidligt søndag morgen.

De havde så travlt, at de ikke havde tænkt over det rent praktiske: hvordan skulle de egentlig skubbe den kæmpestore sten væk, som var blevet trukket hen foran åbningen til gravhulen? De kunne ikke selv røkke den.

”Hvem skal vi egentlig få til at hjælpe os med at vælte stenen?? Den er jo kæmpestor”!

Men så fik de øje på stenen, der allerede VAR væltet fra.

Det er en forunderlig blanding, vi oplever i påskeberetningen. En blanding af mirakel og praktiske overvejelser.

Det praktiske er, at der jo skal kræfter til at skubbe stenen væk, og de kræfter har kvinderne ikke.

Men det har Gud.

Det praktiske er, at de skulle forfærdelig tidligt op for at nå at salve Jesus, før det efter reglerne var for sent. Derfor havde de ikke nået at tænke enkelthederne igennem.

Men det havde Gud.

Og det praktiske tilsagde kvinderne, at når de kom ind i gravhulen, skulle de finde den døde krop inde i hulen, smøre kroppen ind i velduftende olier, og hvad ville de få at se, sår og blod og mærker efter naglerne...

I ved måske, hvordan man har det, når man skal se en afdød og gruer lidt for det.

Kvinderne havde kun en forestilling om, hvad de ville få at se, men de gik derind alligevel, for de stolede på, at de ville kunne klare at se den døde krop og gøre det nødvendige. Selvom det var grufuldt.

Det eneste, de absolut ikke havde regnet med, var dét, de rent faktisk fik at se: en engel. En budbringer – fra Gud. En ung mand i hvide klæder. Der var ikke nogen død i gravhulen.

Og dét gjorde faktisk kvinderne endnu mere bange, end de ville have været over at se den døde.

De blev bange og fulde af ærefrygt over miraklet. De var rystede og ude af sig selv.

Der var ikke nogen død i gravhulen.

Hvis vi på nogen måde skal kunne mærke påskens jublende mirakel, så kunne det være ved at forsøge at sætte os i kvindernes sted. Hvad har de set, hørt og oplevet?

Det utænkelige. Det uforståelige. Det allermost glædelige: opstandelsen.

Troen på Kristus.

Håbet om nåde og tilgivelse.

Kærligheden fra Gud.

Kristus er opstanden.

Glædelig påske.

Amen.

Salmer:

408: Nu ringer alle klokker mod sky

218: Krist stod op af døde

224: Stat op, min sjæl, i morgengry

Udendørs: 236: Påskeblomst! hvad vil du her?

217: Min Jesus, lad mit hjerte få

